

рѣчь, имаше богатство и изобилие на всѣкакви революционни и въстанпически работи, даже на оружие и администрация, за прѣвозванието на които бѣхъ нужни комисаритѣ. Тѣ си имаха и пари, както въ Полша, защото съ всички тѣ се расплащаха въ брой. Забравиха само че сжъ нужни войници, офицери, пълководци генерали, а не *комитетскитѣ* вѣйводи и комисаритѣ на невидимото народно правителство.

Въ Браила голѣмо и важно събрание. Старо-българскій *комитетъ* мисли за съглашение съ младий българскій *комитетъ*. Младитѣ Българи — адвокатитѣ, докторитѣ, учителитѣ, търговцитѣ, искать да спечелятъ освобождението на България по законенъ пѣтъ, съ журналистиката. Тѣ донесли много документи и доказателства за старата независимостъ на България, различни и исторически паметници и политически доводи. Въ тѣхното число бѣше и преданието за това какъ Атила, бичътъ Божий, съ Българитѣ, Българскитѣ или Гръцкитѣ кентаври, слѣдъ като завоювалъ дунавскитѣ земи, приималъ въ Търново или Свищовъ посланницитѣ на гръцкый императоръ и ги угощавалъ съ сладкъ хлѣбъ, смѣсъ отъ прѣсенъ медъ и кавардисано брашно. Царьтъ Българскый приималъ посланницитѣ на Гръцкый Императоръ, слѣдователно билъ е господаръ и сжществувало е господарство Българско. Силаваха се на хроникитѣ на мѣнастиритѣ Рилски и Хилендарски за Иванъ Шишманъ, за Симеонъ Великий, за рѣдъ други български царѣ и за Никополската битка, гдѣто е загиналъ цвѣта на българскитѣ рицари и на българското воинство. Приеждаха наконецъ изслѣдванията на Чехитѣ: Гапка, Шафарика и Палацкый, потвърждающи независимото политическо сжществувание на Българитѣ, Хунско племе, д-шло отъ брѣговетѣ на Волга и се заселило на Дунава, дѣто то се ославианило отъ съсѣдството и напора на Сърбитѣ. Въ заключение указваха на одесскитѣ и московски изслѣдвания на Палаузова, Априлова и на бройветѣ на „Дунавски Лебедъ“ на агитатора Раковски, роднина на Богоридевци отъ Ко-